

Publicerad 2012-05-03 18:20 av Max Poisé

insikten

Poeten bortom tändrör, dynamithjärtan och explosiva blodomlopp

Avklädda stod känslorna och studsade mot karga stenblock,
för det var ju så simpelt att falla och
känna hur blodsmaken träffade mina tomma vener.

Vägen hem skulle alltid gå via tusen rädslor och miljoner
självvuppoftande krökar.

Knogarna var svullna av alla gånger jag misshandlade mina fel,
kroppen var slut av alla försök att slipa de kanter som stack ut
åt fel väderstreck.

En bar själ som stukar min fot så fort jag ser dig,
då tårarna rinner när skratten borde lägga sitt eko i närvaron.

Det radas upp i hyllor som aldrig syns
och exploderar när hålet redan är synligt.

Att älska dig rätt, är omöjligheten personifierat,
då handen ständigt längtar att krypa längs ryggraden,
utforska och se hur din hud reser sig mot nya världar,
medan din kroppsliga lekamen stänger för intrång och
vetskap om min existens.

Längtan att röra, har jag burit sedan poesin såg sitt första ljus.

Blott en spillra av ett forna uppdiktat jag, kunde nå ut och träffa
de drömmar som läkte ett inre.

Men likt ett tändrör där alla förberedelser för destruktion var färdiga, förutom att det var tomt, är jag ständigt
i gungning och pendlar mellan hjärtlösa blodomlopp och explosiva implosioner med hopp om att du faktiskt
en blåfärgad dag,

ser mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten